

Egyetem

IV. évfolyam 4. szám

2002. április

A SZEGEDI FELSOÓKTATÁS INFORMÁCIÓS HÁTTÉRMAGAZINJA

„Aki szereti a szakmáját, az szívesen tanítja is”

Beszélgetés Dobozy Attilával, a Szegedi Tudományegyetem rektorhelyettesével

Dr. Dobozy Attila rektorhelyettes a Szent-Györgyi Albert Orvos- és Gyógyszerésztudományi Centrum vezetőjeként a gyógyítással kapcsolatos ügyekért felelős. Ez azt jelenti, hogy a betegellátáshoz kötődő adminisztratív ügyeket felügyeli (például a betegbiztosítóval való szerződéskötést, az Egészségügyi Minisztériummal történő együttműködést, feladatvállalást, kutatási koncepciók egyeztetését és így tovább). Ezenkívül orvos, tanár és kutató. A rektorhelyettes úrral életéről, pályaválasztásáról és gyermekkori emlékeiről beszélgettünk.

– Gondolta volna gyermekként, hogy Önből egyszer egyetemi vezető és nemzetközileg elismert orvos lesz?

– Nem, ezt csak nagyon későn, lényegében 1993-ban gondoltam, amikor először választottak rektorhelyettesnek. A mezőtúri gimnáziumban érettségiztem, ami akkor egy nagyon jó középiskola volt. Szerencsére az 1950-es évek elején-közepén még a régi református főgimnázium tanárai tanítottak ott, akik nagyszerű pedagógusok voltak. Egy bizonyos Benkő tanár úr, aki a biológia és a földrajz mellett még sok minden másra is megtanított bennünket, egy órán el-

magyarázta nekünk, vidéki gyerekeknek, akik számára az egyetem egy alig elképzelhető intézmény volt, hogy annak vezetőjét rektornak nevezik, a rektorhelyettest pedig prorektornak hívják. Egy lendülettel elmondta azt is, hogy mi a különbség a prorektor és a protektor között. Ez nekem egy életre szóló emlék, életemben először ekkor találkoztam ezzel a szóval. Már annak is örültem, hogy ismerem a kifejezést, és nagyon reméltem, hogy egy-két év múlva talán bejutok az egyetemre, és ezt akkor már nem kell

megtanulnom, de hogy ilyen tisztséget valaha betöltök, nem gondoltam.

– Mi szeretett volna lenni gyerekkorában?

– Nincs rá mentségem, nem tudom megmagyarázni, de mióta az eszemet tudom, orvos akartam lenni. Ez valószínűleg édesanyám hatása volt. Úgy emlékszem, hogy bármikor megkérdeztek tőlem, mi leszel, ha felnősz, én nem mozdonyvezető vagy fagylaltos akartam lenni, hanem orvos. Pedig a családban én vagyok az első orvos, sőt a közvetlen környezetemben is. Volt ugyan egy mértékadó körzeti orvos, akit nagyon szerettem és tiszteltem. Amikor már nagykaszasz koromban azon is gondolkodtam, hogyha orvos leszek, mit szeretnék csinálni, akkor olyan orvos akartam lenni, mint Potoczky doktor úr. De ennél több motivációm nem volt.

– Milyen orvos volt a Potoczky doktor?

– Rendkívül szigorú háziorvos volt. Vele is van egy nagy élményem. Természetesen mint minden gyerek, én is lógni akartam az iskolából. Ennek egy jól bevált módja volt, hogy közöltem az édesanyámmal, hogy fáj a torokom, mire ő azt mondta, hogy jól

folytatás a IV. oldalon

Örülj, hogy élc

Provokáltak az EHÖK elnökét

Egy plakátnak nem kell mindjárt bedőlni. Pláne nem mostanság és pláne nem akkor, ha ez a plakát azt üvölti orcánkba, hogy „Buli a láthatáron!” Imígyen hívott „furcsa és szórakoztató rendezvényekre” a Hökcentő minden kedves érdeklődőt a Tamási Áron Klubba (TÁK), egy április eleji, napsütéses keddi délutánra.

A különböző programok (pl. fényképezkedés egy óriáskígyóval) mellett Döbör András EHÖK-elnököt provokálta két újságíró??, Forró Lajos és Haág Zalán István. A provokáció jó negyedórát csúszik, a főszereplő késik ugyanis, nélküle meg nem sok értelme lenne elkezdeni. És valahogy nem akarnak jönni a vérben forgó szemű, dühtől remegő, szocotámot és tandíjat követelő jogsértett hallgatók sem. A TÁK ugyan majdnem tele, de érezhetően kisebbségben vannak a program iránt érdeklődők. Aztán érkezik az elnök úr, láthatóan kissé zavarodottan, most mi lesz, kik ezek az emberek és mit akarnak, mi értelme ennek az egésznek, ha senki sem kíváncsi rá. Mögötte a két provokátor, egyikük már akcióba is lép, „Most szétszedünk, Döbör!”, sziszegi a fogai között. A hangulat ekkor a legvérmesebb, feszültség helyett dohányfüst nehezedik a teremre ezután is.

A jelenlévők nagy részét a mikrofonba beledörgött első kérdés ébreszti rá arra, hogy esemény van. Van, akit ez sem, az ilyenek végtelen nyugalommal kortyolgatják tovább italukat, a színpadnak háttal ülve. Biztos megérkezett a laktámjuk. A helyzet azért nem annyira hervasztó: a fogyasztó közönség majdnem fele megpróbál odafigyelni.

Tehát jön az első kérdés. Döbör EHÖK-elnöki programjára vonat-

kozik, vázold fel András. Ő viszont nem teszi, mert túl hosszú, és az adott helyzetben nem túl érdekes, így csak egy dolgot emel ki belőle: célja minél több és színvonalasabb kulturális-szórakoztató program szervezése a hallgatók számára. A nyilvánvalóan felvezető körként funkcionáló első kérdés után viszont kialszanak a lámpák és elindul a mezőny. „Ki lesz az utódod a Jugyu HÖK-elnöki székben?” – röppül az első mérgezett hegyű nyíl Döbör felé, aki egy zavart mosolyt leküzdvé elmondja, hogy természetesen tippje van, de ezt nem ő fogja eldönteni. A következő szurka is az utódlásra vonatkozik, de már nem egyetemi, hanem családi körben, azaz: előreláthatólag mikor érkezik a Döbör család szeme fénye. Az ifjú férj itt már sikertelenül birkózik a zavar leplezésével, majd amikor az tussal győz, megtudjuk: egyelőre nem bővül a kéttagú família. Hogy végre valami konkrétumot is megtudjunk, a következő kérdésre elárulja a jelenlegi és a

két évvel ezelőtti testsúlyát (adatokért érdeklődni a szerkesztőségben lehet). A hangulat ennél a résznél hág tetőfokára, fogyókúráról kell tehát beszélni, hogy mindenki odafigyeljen. A derűtség innentől kezdve lassan, de biztosan ereszkedik alá, pedig jönnek még meredek kérdések. Például az, hogy Döbör András mikor óhajt végre megszabadulni Jancsák Csaba árnyékától, aki eddig minden poszton az elődje volt. A meglepett EHÖK-elnök válasza természetesen az, hogy nem él senkinek és semminek az árnyékában, ő aztán nem, nemhogy Jancsákéban, de még a Diadalívében sem. Felmerül még egy régi affér a Szegedi Egyetemmel, de ez már nem zökkenti ki Döbört, a provokáció pedig kedélyes gólyatábori sztorizgatásba torkollik.

Bő húsz perc beszélgetés után, amikor már a közönségben sem merül fel több kérdés, a főszereplők megköszönik a megjelenést és halk taps közepette kivonulnak a teremből. Ahol mindenki issza tovább a kávéját.

-viet-kong-

Városi egyetem, egyetemi kórház

Nagypénteken nagy döntések születtek a városházán. Az önkormányzat, az egyetem és az egészségügy képviselői szándéknyilatkozatot tettek, amely értelmében száz százalékos városi tulajdonú közhasznú társaságban működne a szegedi kórház, a rendelőintézet és a gyermekkórház. A jelképes szerződéskötésen és aláíráson jelen volt Bartha László polgármester, Mészáros Rezső, a Szegedi Tudományegyetem rektora, és Gaál István, a rendelőintézet igazgatója.

A kórháztörvény április 1-jei életbe lépése miatt teljesen önkormányzati tulajdonú közös kht-t alapítana a kórház, a gyermekkórház és a rendelőintézet. Együttműködés jöhet létre az orvoskarral is, mely mindkét fél irányába sok előnnyel járna. Többek között az, hogy az ifjú orvostanhallgatók tevékenyen besegíthetnek a rendelőintézet tevékenységeibe.

Mindenki egyetért az együttműködés fontosságával, mindhárom partner számára nagyon előnyös szerződés született – állapították meg az intézmények és az önkormányzat vezetői.

(Zénó)

GABRIEL TAXI

A 2000. ÉV TELEFONSZÁMA
AZ ÉVEZRED TAXIJA

555-555

A diákok taxija!
A legolcsóbban
Szegeden!

Kérd a „7”-es tarifát!

Az *EHÖK* és a *JATE Klub*

ajánlásával!

A SZEGEDI TUDOMÁNYEGYETEM
EGYETEMI HALLGATÓI ÖNKORMÁNYZATÁNAK
KULTURÁLIS BIZOTTSÁGA

meghirdeti

2002. II. negyedévi kulturális pályázatát.

Pályázhatnak az SZTE-n működő öntevékeny csoportok, egyesületek, illetve az SZTE nappali tagozatos államilag finanszírozott képzésben résztvevő hallgatói.

A pályázatnak tartalmaznia kell a pályázó bemutatását, eddigi tevékenységéről szóló dokumentumokat, a pályázat kifejtését, részletes költségvetést, igényelt összeget és a pályázó pontos elérhetőségét (cím, telefon).

A pályázat leadásának helye
SZTE EHÖK Iroda 6725 Szeged, Boldogasszony sgt. 4.

A pályázat leadásának határideje
2002. május 6. 12:00

Infovonal (62) 544-846

Támogatásban nem részesülhetnek, akik az eddigi nyertes pályázataikkal nem számoltak el.

A szerződő felek: Mészáros Rezső
és Bartha László.

PITMAN nyelvvizsga a FIRST hálózat iskoláiban!

...a barátságos
nyelvvizsga...

 Pitman
Qualifications

 FIRST
Első Országos Nyelvtanulási Konzorcium

További információ:

www.pitman.hu · www.firstcsoport.hu

SZTE hallgatóknak 15% kedvezmény!
Victor Hugo u.

folytatás a I. oldalról

van fiam, akkor egy napra itthon maradsz. A lovagiasság szabályai szerint ezt egy évben egyszer tehettem meg. Mígnem egyszer erre a kijelentésemre édesanyám azt mondta, menj el fiam, és mutasd meg a torkodat Potoczky doktor bácsinak. Úgy látszik, hogy nagyon hiteles lehetett, amit mondtam, mert Potoczky doktor belenézett a számba, majd felvette a telefont, és azt mondta apámnak: Jánoskám, a fiad manduláját ki kell venni. Most! És nekem aznap kivették a mandulámat. Hát ilyen orvos volt Potoczky doktor. Szigorú és következetes. Azt hiszem, nagyon jó orvos volt.

– A gimnáziumi évek után egyenesen vezetett az út az egyetemre, majd a szakmai pályára?

– Igen. Az érettségi után azonnal felvettek az egyetemre, de a pályámat nem terveztem el. Nagyon keveset tudtam róla. Emlékszem, hogy 1957 szeptemberében a félév első tanítási napján reggel fél nyolcra bementem az Anatómia Intézetbe, mert jó helyen akartam ülni. Nekem ehhez sajátos szempontom volt. Számomra a jó hely a kályha közelében volt. Ebben benne van az is, hogy a mezőtúri gimnáziumban a téli hónapokban - sajnos - gyakran hideg volt a tanterem.

– Vidéki fiatalként elkerült Szegedre, a nagyvárosba...

– Ez sem egészen igaz így. Szegeden születtem, de mivel édesapám vasutas volt, nagyon gyakran helyezték különböző állomáshelyre, 1939 és 1945 között – életem első hat évében – hat vagy hét városban laktunk. 1945-ben költöztünk Mezőtúrra, és első elemítől az érettségiig ott jártam iskolába, onnan kerültem vissza Szegedre.

– Milyenek voltak az egyetemi évek?

– Abban biztos voltam, hogy orvos szeretnék lenni, de nem tudtam, hogy ez mit jelent. Nem tudtam elképzelni és előzetesen eltervezni az egyetemi éveket. Valójában az egészről fogalmam sem volt. Példának okáért számomra itt derült ki, hogy az egyete-

men nem kell napról-napra tanulni, itt nem fognak rendszeresen kérdezni, hanem majd egyszer el kell mennem vizsgázni, és akkor minősítik a félévi munkám eredményét. Az egyetemi évek nem okoztak csalódást, szerettem egyetemista lenni. Már másodéves koromban felvettek az Élettani Intézetbe tudományos diákköri hallgatónak, és egészen a diploma megszerzéséig az időm nagyobb részét ott töltöttem, és nem az iskolába jártam. Ezt talán nem helyes bevallani, de így volt. Ez idő alatt írtam négy pályamunkát, három dolgozatnak voltam a társszerzője, és igen jól éreztem magam. Azt követően töltöttem egy kicsit kevesebb időt az intézetben, amikor felvettek a vegyészkarra, melynek első két évét párhuzamosan végeztem az orvosokkal.

– Miért jelentkezett a vegyészkarra?

– Akkorra már úgy gondoltam, hogy kutatóorvos szeretnék lenni. Ez közel 40 évvel ezelőtt történt, amikor a biológia leggyorsabban fejlődő, legkorszerűbb ága az élő szervezetek molekuláris szintű működésének tanulmányozása, a biokémia volt. Úgy gondoltam, hogyha ezt jól akarom tudni, akkor meg kell tanulnom ennek kémiai alapjait is.

– Úgy tűnik, hogy pályája az egyetem elkezdesse után nyílegyenesen ívelt felfelé!

– Az élet hozta így. Azzal kezdődött, hogy egy gyakorlatvezetőm diákkörösnek hívott, majd a Mikrobiológiai Intézetben kezdtem dolgozni, ahonnan a gyógyítás iránti vágy (talán Potoczky doktor példája is) visszacsábított a gyakorló orvosi pályára. Ezek után lettem bőrgyógyász. Végigjártam az egyetemi számlátrát, 1986-ban egyetemi tanár, később pedig egyetemi vezető lettem. Pedig nem mindig így képzeltem el a pályámat, pl. sokáig Székesfehérvárra készültem.

– Miért?

– Székesfehérvár az ország egyik legkellemesebb városa. Közel van a Balaton, és alig 60 km-re a főváros. Ma már azt is mondhatnám, hogy Bécs sincs messze, de ez a 60-as években nem számított. Szóval nagyszerű helyen

van, szép környezetben, a Dunántúl közepén. Nagyon vonzó hely.

– Sűrűn járhat Fehérvárra!

– Érdekes módon nem. De néhány-szor már voltam. Sőt, igazság szerint az életemben volt egy pillanat, amikor felmerült, hogy egy ottani főorvosi állást megpályázzak. Aztán inkább az egyetemi karriert választottam.

– Beszéljessünk kicsit erről az egyetemi karrieréről!

– Azt gondolom, hogy alapvetően bőrgyógyász, klinikus vagyok. Szerencsére az élet úgy hozta, hogy taníthatom is, amit nagyon szeretek, és nagyon szívesen csinállok. Úgy hiszem, aki szereti a szakmáját, az szívesen tanítja is. Mivel ennek a szakmának az összefüggései is nagyon érdekelnek, a bőrgyógyászattal kapcsolatban kutatómunkát is végzek. Ezt nem tekintem három tevékenységnek. A fő motívum az, hogy szívesen és lelkesen vagyok klinikus, a képzettségem a bőrgyógyászatra vonatkozik, így nagyon szívesen vagyok bőrgyógyász. Egyetemi körülmények között ez a pálya magába foglalja az orvosi, a tanári és a kutatói tevékenységet is. Nem hiszem, hogy ezeket szét lehetne választani.

– Tanárként mi a legfontosabb dolog, amit át akar adni a tanítványainak, leendő kollégáinak?

– Az egyik az, hogy nagyon alaposan tanulják meg a szakmát. Enélkül nem lehet sikeresen és eredményesen tevékenykedni. Másodsorban pedig arra szeretném rávenni a kollégáimat – nemcsak bőrgyógyászként, hanem általában orvosként is –, hogy azért legyenek orvosok, hogy betegeiken segítsenek. Ez nem feltétlenül azt jelenti, hogy elképzeléseinket és javaslatainkat rá kellene erőltetnünk a betegeinkre. Joguk van a különböző lehetőségek között választani, saját sorsukról dönteni, nekünk pedig kötelességünk szempontjaikat a legmesszebbmenően figyelembe venni. Érvelhetünk, vitatkozhatunk, de a döntés joga őket illeti.